

Pizmarji

(Iz knjige »ZADNJI PRERIJSKIH LOVCEV«, ki jo je napisal Zane Grey)

V tem trenutku je Jones opazil, kako se je neki volk plazil čez brežino. Dvignil je puško, ki jo je prinesel iz šotora ter naglo ustrelil proti živali. Zbežala je na treh nogah in izginila za brežino izpred oči. Jones je splezal po strmeh in opolzkiem pobočju. Ko je prišel na vrh griča — plezanje je tra-

»Ne, in to se mi res čudno zdi. Sneg je tako trd, da se vanj ni mogla pogrezniti.«

»Volk je nogo sam požrl, to je vse,« je odvrnil Rea. »Poglejte tu sledove zob.«

Jones si je ogledal kost, ki mu jo je Rea držal kvišku.

jalo samo nekaj sekund, a je bilo zelo utrudljivo — je iskal volka. V naslednjem trenutku je zagledal žival Stala je negibno v majhni kotlini, oddaljeni kakih sto korakov. Ko je Jonesova puška počila drugič, se je volk zrušil in padel na stran. Lovec je hitel tja in je videl, da je krogla volka usmrtila. Prijel ga je za sprednjo tacio in vlekel po snegu v tabor. Rea je pričel dreti žival in hipoma zaklical:

»Temu zanikernežu manjka zadnja noga!«

»Čudno. Videl sem, kako mu je visela na koži, ko je bežal navzgor po bregu. Iskat jo grem!«

Sel je po krvavi sledi do mesta, kjer je krogla zadela volka v nogo. O šapi nikjer sledu!

»Niste našli, kaj?« je vprašal Rea.

»Da, tako je. Volkovi včasih ponore. Samo duh po krvi, nič drugega, ga je po mojem mnenju pripravil do tega, da je požrl lastno nogo.«

Kakor se je zdela ta stvar Jonesu nemogoča — in končno je moral lastnim očem verjeti — še bolj nenavadno je bilo kočijažiti vprego steklih psov. To sta morala opravljati on in Rea in sta tako odrihala po psih, da sta po enodnevnih vožnji napredovala za mnogo milj. Pri nekaterih psih se je steklina razvila v strašni meri. Jones jih je po končani vožnji moral postreliti. Komaj se je razgubil odmev strelcev, že je veter prinesel iz velike daljave čisto tiho, a vendar kakor zvon jasno tožeče tulenje volka, ki je šel za sledjo njenih sanj.

»Ho! Ho! Kje so volkovi?« je zaklical Rea.

Noč čakanja in prežanja. Nespečna noč! Zopet sta se lovca obrnila proti jugu. Uro za uro, vozeč se, tekajoč in korakajoč sta gonila uboge, izmučene, zastrupljene pse. Ob nastopu noči sta dosegla skrajni konec Topničarskega jezera. Rea je postavil šotor med dvema ogromnima skalama. Nato sta lačna lovca čakala na dobro znani klic. Onemogla, srdita, molčeča in obupana.

»Nobenih nabojev več!« je zavpil Jones.

Rea je zgrabil sekiro in se postavil pred vhod v šotor. Tresk! Težko železo je volku preklalo glavo. Pobilo je drugega. Nato se je Rea postavil v ozki prehod med skalama in čakal z dvignjeno sekiro. Kuštrav, bel volk ga je naskočil kakor pes s šklepetajočimi čeljustmi. Zadel ga je zamolkel udar.

Prišlo je z mrzlim vetrom tožeče tulenje, strašno v svoji pomembnosti.

Nedostajanje ognja je opogumilo previdne volkove. Iz bledega mraku so se pojavile mršave bele postave. Prihajale so skrivno na baržunastih šapah in se plazile bližje in bližje. Psi so tulili od groze.

»V šotor!« je zavpil Rea.

Jones je skočil za tovarišem v mali šotor. Obupno tulenje psov, ki so ga prepvili strašni glasovi, je napovedovalo eno žalostno, dalo pa je slutiti še eno, groznejšo. Jones je pogledal na prosto in videl belo gmoto, slično plesočim valovom brzice.

»Svinec med nje!« je zakričal Rea.

Hitro je Jones postrelil vse naboje v beli vrvež. Gmota se je razdelila. Mršavi volkovi so šinili visoko v zrak in padli mrtvi na tla. Drugi so se zdrznili in nekam odšantali. Drugi zopet so vlekli zadnje dele teles po snegu. Nekateri so naskakovali šotor

Brez glasu se je odplazil. Ponovno se je pognala ena izmed steklih zverin na velikana. Kakor blisk je padla sekira. V smrtnem boju se je zrušil volk, se sukal v krogu, hodeč po zadnjih nogah, medtem ko so mu glava, pleča in sprednje noge ostale na snegu. Imel je zlomljeno hrbtenico.

Jones je z nožem v rokah prežal v odprto šotor. Ni vedel, če je še pri pameti. To je bila mora. Videl je naskočiti dva volka naenkrat. Slišal je tresk sekire. Videl je, kako je eden izmed volkov padel in kako je drugi šinil pod dvignjenim orožjem in prijel velikana za bok. Slišal je trganje obleke. Skočil je kakor mačka in zasadel nož v živalino telo. Ponovno je eden izmed urnih sovražnikov naskočil Reo, se opotekel, raztreščen od železa. Boj je bil povsem neslišen. Velikan je zaprl pot k tovarišu in teletom. Noben krik ni prišel čez njegove ustnice. Za vsako mrcino je porabil samo eden udarec. (Dalje prihodnjik.)

INA SLOKANOVA:

Zgodba osamele matere

Morda ste kdaj srečali majhno, zgrbljeno, črno oblečeno ženo, ki se nikoli niti drobno ne nasmehne? Ki nima ne sina, ne brata in ne sestre, nikogar, ki bi bil vsaj malo njen, ki bi jo imel rad in bi jo v žalostnih urah tolažil. Če ste jo srečali, potem vam je povedala zgodbo, edino zgodbo, ki jo pripoveduje vsakemu, kdor jo hoče poslušati. Zgodbo, ki jo je pripovedovala meni tisti žalostni jesenski dan, ko je brez-

vrnili vsi sinovi, možje in bratje, za katerimi so jokale in hrepenele matere, sestre in žene vsega sveta. Tako grozno sem se bala za svojega fanta. Edina tolažba so mi bile njegove karte, rdečkaste vojne dopisnice, ki sem jih prejemale od časa do časa in vedela, da moj sin še živi. Potem pa je naenkrat prestala še ta moja zadnja, edina tolažba. Čakala sem teden, dva, tri. Molila sem cele dneve in noči. Ka-

barven, mrzel popoldan počasi ugašal v mrakovih in je zadnje orumenelo listje počasi padalo v parkih z dreves.

»Da, takrat, tisti dan, ni bil tako siv in žalosten kot današnji. Bila je pomlad in sonce je sijalo tako lépo. Sneg je kopnel in trobentice so cvetele. Da, takrat, tisti dan... Takrat, ko je bila vojna...

Veste, imela sem sina, velikega, dobrega fanta. Ko je šel v vojno, je bil takšen zal vojak. Na pot sem mu dala svoj blagoslov in svetinjico Marije z Brezj. Obesila sem mu jo na rdeč trak in mu ga pod srajco zavezala okrog vratu. Da se srečno vrne moj edini, dobri fant. Tako sem se bala zanj, kakor se pač boje vse matere za svoje otroke. Pisal mi je lepa, topla pisma. Prišel je tudi na dopust in mi pripovedoval grozne, krvave zgodbe z bojišč. Potem sem še bolj trepetala zanj. Vsak dan sem molila, da bi bil že konec te strašne vojne, da bi ljudje postali spet človeški in si oprali krvave roke. Da bi se vrnil moj sin. Da bi se

kor božji žalostni Materi je krvavelo moje srce.

Nisem strpela več. Četrty teden sem povezala nekaj živeža v culo in se odpravila proti kraju, odkoder mi je zadnjič pisal sin. Nisem znala poti in ne vedela za imena krajev, skozi katere bi morala iti. Toda vodilo me je srce in ljudje so bili dobri in so mi kazali pot. Skozi razdejane vasi, mimo pogorišč in jokajočih ljudi. Srečavala sem ranjene, sestradane vojake in jim kazala sinovo fotografijo in jih spraševala po njem. Nihče ga ni videl ne poznal. Kazali so mi dalje, vedno dalje, morda ga pozna kdo drug. Končno sem našla njegov polk in poveljnika. Povedal mi je, da je nedavno v bližini divjala velika bitka. Od takrat pogrešajo mojega fanta. Med ranjenci ga ni, morda je ubit, najbrž pa je ujet. Poveljnik, visok, bradat mož je zelo prijazno govoril z menoj. Tolažil me je in mi svetoval, naj se vrnem. Kaj bi počela starka na fronti med vojaki. Naj grem lepo domov in počakam, da

mi bodo že pisali kako in kaj je z mojim fantom. Noge so se tresle od slabosti in utrujenosti, moj glas pa je bil jekleno odločen, ko sem mu odgovorila: »Ne morem, gospod poveljnik, bil je moj edini sin, edino in vse, kar sem imela na svetu. Sama ga pojdem iskat.« Častnik me je pogledal z dolgim, predirljivim pogledom in se mi molče poklonil.

Drugo jutro sem šla s sanitejci na bojišče. Bil je prelep pomladni dan. Sonce je sijalo in nebo je bilo čisto, svetlo in veselo kot otroško oko. Zemlja pa je bila vsa razrita in polna mlak strjene krvi. Tu in tam je bila še pokrita z umazanim kopnečim snegom. Med grozno razbitimi trupli ljudi in konj, čeladami, polomljenimi puškami in drobci granat je poganjala mladozelena trava in so cvetele trobentice. Morda bi se bila ob tem grozotnem pogledu zgrudila, da ni bila misel na sina v meni tako živa in močna. Zadržala sem iskati. S tesnobnim strahom sem ogledovala odtrgane roke, noge, brskala po obleki razbitih trupel. Jokala sem za mater, sestro in ženo vsakega ubogega mrtvega človeka, ki je ležal pred menoj. Mojega fanta ni bilo med njimi. Nikjer ni bilo ljubega imena, nikjer svetinjice na rdečem traku. Ujet je, živi, je pelo v meni upanje.

Ob velikem šopu živorazcvelih trobentic še zadnji, beden ostanek človeka: mrtva, mlada moška roka. Veliki, močni prsti so se krčevito krčili v pest. Sklonila sem se. Tedaj sem zagledala med prsti nekaj rdečega. Rdeč trak. Ledeno me je zmrzilo v srcu. S tresočimi rokami sem skušala razkleniti mrtve prste. Dolgo sem se trudila, preden sem izvlekla iz krčevito stisnjene pesti rdeč trak in na njem svetinjico Marije z Brezij.

Potem ne vem več, kaj se je zgodilo z menoj. Moje veliko upanje se je zrušilo. Z njim sem se zrušila sama. Sinovo truplo so čez dolgo našli sanitejci v zasutem strelnem jarku. Bilo je strašno razmesarjeno. Listnica, ki jo je nosil v naprsnem žepu, pa je ostala nedotaknjena. V nji so našli rdečkasto vojno dopisnico, zadnjo, ki jo je napisal meni, pa je ni mogel več oddati, ker ga je prehitela smrt. Toda vse to sem zvedela šele čez dolgo. Grozno doživetje me je tako pretreslo, da sem težko zbolela. Nikogar nisem poznala več. Živela sem kot v čud-

nih sanjah in neprestano je bil pri meni moj mrtvi, razbiti sin. Pa sem ozdravela in spet spoznala ljudi krog sebe. Spoznala sem svetinjico na rdečem traku in zadnjo sinovo dopisnico in spet sem se spomnila tistega groznega pomladnega jutra na bojišču, ko je tako lepo sijalo sonce in so ob mrtvi roki mojega sina tako lepo cvetele trobentice. Oh, nikoli ne bom pozabila tega dneva, nikoli...»

Trudno je vstala in vsa sključena in stara oddrsala po beli peščenici stezi...

To resnično zgodbo nesrečne matere sem vam povedala zato, da si jo zapišete v svoja arca. Enajsti november je dan miru. Spomnite se takrat zgodbe te matere in vseh neštetihih grozovitih zgodb, ki jih je s krvjo napisala vojna Nikolai več vojne! Mir, pravica, svoboda! To naj bodo sveta gesla mladega novega rodu. Zanje delajte in živite, da ustvarite novim pokolenjem lepše dneve in bo zanje ta zgodba samo še pravljica in medel, žalosten spomin na dneve, ki so bili in se ne vrnejo več.

E. K.

Zvezdica in oblak

Nad goró: o nad goró
zvezdica žari,
bel oblak do nje priplava
jo ogovori:

»Zvezdica, se ne bojiš?
Glej, nocoj vihar
bo razsikal čez nebo, na
zemljo blisk in žar

Temni, temni moji bratje
so odšli na pot,
temni, temni, zvezdica,
kmalu bodo tod.«

Nič ne reče zvezdica,
nad goró žari
nad oblak bežeči rahlo
čisti zliha sij...

In zavel je ostrí veter
in je vstal vihar,
a spet mir objel je zemljo,
nji ni ugasnil žar...

Dolgo je potem
zlivajoč sijaj
v noč tonečo — pa
ni bilo nazaj...

Jutrovčki pišejo

Dragi stric! Zdaj še od mene, sprejmi te vrstice male, naj misli zdaj ne bo nobene, ki neb' čuvala živalce zale.

V prvi vrsti male pevce, ki milo pojejo nam radi, napravimo jim majhne hlevece, ki naj stojijo do spomladi.

A notri zrnja položimo, da bodo jedli ptički mali. Ko pride sneg se nanj spomnimo, da lačni ne bodo ostali.

Čuvajmo tudi pse — čuvaje, ne brcajmo jih in suvajmo saj dosti za nas pridno laje, zato jim tudi jesti dajmo!

Nato še mislimo na druge, domače in divje živali; saj polnijo nam naše loge, brez njih pač pusti bi ostali.

*Zagar Marija, dijakinja v Ljubljani
Javorškova ul. 6.*

Kako je Milanček opisal, v šolski nalogi, svojo mamico

MOJA MAMICA

Kakor vse druge mamice, ima tudi moja mamica, glavo, trup in ude, samo da ima še poleg drugih udov, še en ud; grozno, tekno, gibko, leskovo šibo. — Sicer sva pa jaz in mamica, če gre vse po sreči, velika prijateljca, če pa da prste vmes »nesreča« se spreminiva v sovražnika. — Oziroma se v sovražnika izpremeni samo mamica s čistim njenim udom, ki mi pusti modre maroge po nogah. To se zgodi samo takrat, če sem bil v šoli posebno nepazljiv, neubogljiv ali pa če kaj polomim, kar se mi tako rado zgodi. In to je nesreča da je moja mamica tako natančna v tem —

Zjutraj mi mamica da kavo, in malico za v šolo, opoldan obed, popoldan spet malico in zvečer večerjo. Po večerji ostanem še malo v obednici, potem mi pa mamica obleče nočno srajčko, me spravi v posteljo, prekriža in poljubi, ter mi vošči lahko noč.

To je moja zlata, dobra, mila mamica, katero imam tako, tako rad!!!

Milanček

Izvirnost rokopisa potrjuje:

*Drago Zadnik, I. b. II. drž. real. g.
št. Vid n. Lj. Vižmarje 124*

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam v Mladem Jutru. Ze večkrat sem prijel za peresnik ali zmerom sem se ustrašil požrešnega koša. Sedaj sem se ojunčil in hočem opisati neko zgodbico.

Bilo je pozno jeseni, zadnji porumeneli listi so padali z dreves. Mrzla sapa je pihala skozi osamela polja, loge in gozdiče. Na dobravi tik nad vasjo so se pasli liščki na suhem osatu. To je opazil Kovačev Janezek. Hitro je šel domov po limanice v staro gajbico je privezal liščka k žici, da bi mu ne ušel skozi velike odprtine. Prišedši tja se je jata dvignila. Naglo je nastavlil limanice, poleg pa položil gajbico, da bi služila za vabljenko, ter odšel proč. Privezani ptiček se je grozno trpinčil. Čez kake pol ure dospe, da bi videl ako se je kaj ujelo ali ni bilo ničesar več. Začel je iskati po okolici ali vse zaman. Naenkrat stopi izza bližnjega grma neki gospod. Janezek videvši ga, je hotel pobegniti, ali gospod ga je zgrabil za ovratnik in ga vprašal zakaj lovi ptičke. Janezek je molčal, ali gospod ga je še osorneje vprašal, kje je doma. Ves jokajoč je Janezek pokazal pot domov. Doma je gospod sporočil očetu da je Janezek lovil ptičke. Ko oče to začuje, kaj je delal Janezek, ga pošteno nabije. Od tistega časa ni lovil nikoli več ptičkov.

Te lepo pozdravlja Tvoj Jutrovček in Te prosim, da ta spis objaviš.

Mirt Stanko, Moste-Ljubljana

Stara pot 8.

Dragi stric Matic! Pridružujem se svoji sestri Sonjici, da bi tudi meni dobri stričko poslal lepih pravljic. Meni ne dišijo številke pa bom napisala o našem psičku Milordu. Še dve leti je odkar smo ga morali dati drugam. Res je napravil v hiši in na vrtu dosti škode. Bil pa je tako lep, bel, vsaki dan smo ga kopal. Zato pa še sedaj vedno mislim če je še tako čist in če se mu dobro godi. Res škoda, da ni bil bolj pameten in bi ostal vedno pri nas. Lepo Te pozdravlja in se priporoča

*Vida Čok, učenkja 2. razr. osn. šole
v Beogradu ul. Koste Jovanovića 17.*

Georgi Rajčev:

Žafran

Med drevjem in po zelenem travniku so se rumenele žafranove glave. Bilo jih je toliko, da so se že od daleč videle in se svetile kakor prižgane sveče.

Dinko je obstal, pogledal čez travnik in zaklical:

»Babica, poglej, poglej, koliko žafran!... Kdo neki ga je posejal?«

Bilo je tretjega dne po Veliki noči. Dinko in babica sta prihajala iz sosednje vasi in sta hodila skozi gozd. Toplo je bilo, sijalo je sonce, ptičke so žvrgolele, po zraku pa so se podile mušice.

»Ali ne veš, Dinko, odkod je žafran?«

»Ne vem, babica!«

»Ali nisi slišal pravlјice?«

»Kakšne pravlјice?«

»O žafran! Kako je prišel na svet. To niso cvetice, Dinko, temveč prave božje sveče. Ali ne veš nič o tistem strašnem cesarju, ki mu je bilo ime Herod in ki je slišal, da se je v betlehemske hlevu rodil čudežen otroček, nad hlevom pa se je prikazala velika zvezda in so se trije modri prišli pokloniti otroku in so mu prinesli bogatih darov? Kaj ne, kako se je Herod prestrašil! — »Izgubil sem cesarsko krono« — si je dejal — »čim postane velik, se mu bodo klanjali kakor cesarju in mojega vladanja bo konec.«

Noč in dan je mislil, kako bi ugonobil otroka. Sklenil je poslati ponj — z izgovorom, da ga hoče videti in ga obdarovati.

Ponoči pa se je sveti Materi božji prikazal angel.

»Vstanite in brž zapustite ta kraj«, je rekel angel — »sicer bo dete pogublјeno. Zunaj vas čaka oslica. Zajašite jo in pojdite proti puščavi — jaz vam bom kazal pot.«

In ko so prišli cesarjevi ljudje, je bil hlev že prazen.

Vrnili so se, povedali so cesarju, kaj so bili videli, on pa se je silno razjezil in je zavpil:

»Naj se moška betlehemska deca od enega do treh let pokolje!«

Mislil je, da bo tako pogubil tudi majhnega, čudotvornega čarja.

Cesarjevi vojaki so se razšli. Trgali so materam dečico iz rok in jo morili. Otrocički so iztegovali ročice in vpili, matere so obupane jokale in si pulile lase — ves Betlehem je jokal. Tri dni in tri noči se je razlegal stok in jok, svet Mati pa je mirno hodila s svojim otročičkom preko puščave. Angel ji je kazal pot. Ko so se zaustavljali in počivali, so namah zrasle pred njimi palme in jim delale senco, iz peska pa je privrlela bistra voda.

Matere so pokopale otročičke in betlehemska zemlja se je liki s svežimi krtnami pokrila z novimi grobovi. Preteklo je leto in grobove je pokrila trava. Preteklo je deset let, matere pa so še zmerom jokale za mrtvim otroki.

Otrok svete Matere pa je rasel in je s svojo modrostjo presenečal vse pismouke in modrece v templju. Herod ni vedel, da nebeški car živi in da človek, čeprav je cesar, ne more drugačiti tega, kar je določil Bog. Velik je bil njegov greh — ko je stopil iz svoje palače, ga je na vsakem koraku spremljal jok mater in greh mu je razjedal srce. Matere pa so vpile:

»Hočemo vedeti za grobove svojih otrok in jim prižgati sveče!«

In Bog je slišal jok mater, se jih usmilil in iztegnil desnico. In mahoma je ko svečka zatrepetal nad vsakim grobom majcen, rumen cvet. In ko jih je Bog sam videl, kako so lepi, je dejal:

»Naj vzcvetijo po vsej zemlji enaki cvetovi!«

In vzcveli so povsod.

Pri nas jim pravimo žafran.

Ker je Kristus na Veliko noč vstal od mrtvih, cvete tega dne po vsej zemlji žafran: prav kakor bi gorele sveče. Duše umorjene dečice pa se radujejo z angelci, zakaj vsa deca, ki jo je dal Herod pomoriti, so v nebesih angelci.

»Kako dober je Bog, babica!«

»Dober, sinko, in noben hudoben človek ne premore ničesar proti njegovi dobroti.«

Babica je prijela Dinka za roko in šla sta navzdol proti domu.

Prev. K. Špur in St. Atanasov

Tihomir:

Požrešen koš

Za zeleno mizo
stric Matic sedi,
pisma bela čita
in smotkico kadi

Pisma so vesela
iz krajev onstran Drave,
pa iz dalj pošilja
mladi rod pozdrave.

Vedno bolj veselo
resno lice je.
Vedno bolj veselo
strica je srce.

Čita striček, čita,
zadovoljno se smehlja,
»Saj v težkih dneh veselo
srce največ velja!«

Zatopljen ves je v branje,
stari »Jutrov« mož!
Prijazno zre v pisma,
pozabil je na koš!

Tedaj pa — rjojenje
pretrese ga, zdrami,
pozabil stric, ojej, si,
s pestjo Ti koš grozil!

»Hé, kaj naj jaz brez dela,
jaz, Jutrovi tiran?!
od lakote umiram,
od jeze sem zaspan! —

Le brž, le brž natrosi
mi pisma, stari stricl
Gorje drugače Tebil!«
— odkima stric Matic:

»Ta pisma niso Tvoja,
ne boš jih koš dobil,
kaj misliš, radi tebe
bo drug črnilo lil?!«

In vedno huje strašni,
mu koš s pestjo grozil,
da odmeva v uredništvu,
da zdi se, kot grmi.

Tedaj pa stric odvrže
gorečo smotko v koš...
Ojej, zdaj zmaj vzdihuje;
zdaj hrustal več ne boš!

Kaj lahko napravite iz kostanja

Spretnim risarjem

Poizkusi te živalce narisati v eni potesi!

**Kdo bi rad imel
ves letnik 1937
„Mladega Jutra“**

v obliki knjige za majhen denar?
Pišite na upravo »Jutra«, Knafljeva ul. 5.

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih številčk so pravilno rešili:

Rovan Jože, dijak IV. razr. II. drž. real gimn. v Ljubljani, Delpost Eduard, dijak I. a razr. mešč. šole na Jesenicah, Sturm Avgust, uč. 7 razr. Slovenski Javornik št. 2 na Gorenjskem, Milica Jerebova, uč. II. razr. mešč. šole v Celju, Mirko Daneš, dijak I. razr. gimn. v Mariboru, Zivič Vekoslav, dijak I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Živa in Tanja Feigel v Mariboru, Olga in Zdenka Mihelčič v Mariboru.

★

I. B. iz J.: Knjigo, ki jo omenjaš v svojem pismu, je spisal znani mladinski pisatelj Josip Vandot. K načrtu, ki mi ga odkrivaš v svojem pismu, Ti ne morem reči drugega kakor tole: premлада si za tak posel, uspeha prav gotovo ne bi imela! Ne zameri staremu stricu, da Ti tako odkrito pove svoje mnenje. Lepo pozdravljena!

★

L. P. dijak: Snov, ki si jo obdelal v pesniški obliki, je prav zanimiva in tudi zgrabil si jo od prave strani. Toda verzi Ti ne teko gladko, ponekod obupno šepajo. Svetujem Ti tole: na piši o tem predmetu kratek sestavek v nevezani besedi. Gotovo Ti bo uspel in stric Matic ga bo prav rad objavil.

★

C. Fr.: Pesem je vsebinsko nejasna, oblikovno pa tudi ni zrela za tisk.

Rešitev

križanke „Spomenik“

Vodoravno: 2 luč, 3 ata, 5 Atene, 6 rojak, 7 sum, 9 ol, 11 Ra- 12 bos, 13 vosek, 16 Ljubljana, 20 jok, 21 poč. 22 ej, 23 ave, 24 se, 25 Atila, 27 Troiane, 28 Emona.

Navpično: 1 Čuvajte Jugoslavijo, 3 Atos, 4 Anam, 5 ar, 8 Bor, 10 par, 12 bob, 13 vuk, 14 sej, 15 kap, 16 Lješ, 17 joj, 18 nos, 19 Aden, 23 atom, 26 Ana.

Posetnica

VL. PESMAR

Celje

Kaj je gospod po poklicu? (Sicer ne nastopa samostojno, vendar ga glasbeniki zelo cenijo.)

Križanka

	1	2	3	
4				
	5			
6				
	7			
8				
	9			

Vodoravno: 1 drevo, 4 zakrament, 5. izrastek na glavi, 6. vrsta pesnika, 7. simbol šibkosti, 8. kuhinjska posoda, 9. dvoživka.

Navpično: 1. Smetanova opera, 2. lončena piščal, 3. bolgarski mladinski pisatelj.

Kvadrat IV.

1	2	3	4
			O
2			I
3			O
4	O	I	K

1. zračna, svetlobna, razgledna odprtina v zgradbi; 2. poljedelec; 3. vse-mirski obok; 4. —

Rešitev kvadrata III.

1. okop; 2. kita; 3. otok; 4. Paka

Rešitev uganke

Cerkev,
redkev,
podkev.